

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 04, 2019

Nummer 4, 2019

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:1314](#) 13-02-2019

Peel en Maas/omgevingsvergunning

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:243](#) 16-01-2019

Swifterbant/planschade

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:301](#) 11-01-2019

Lelystad Airport/nadeelcompensatie

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:7930](#) 25-09-2018

Rotterdam/planschade windpark

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:5988](#) 27-06-2018

Maastricht/planschade en nadeelcompensatie A2 Mariënwaard

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:398](#) 13-02-2019

Zuidhorn/omgevingsvergunning voor spoorbrug

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:404](#) 13-02-2019

Utrecht/bestemmingsplan 'Opaalweg, Amethystweg, Tolsteeg'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:373](#) 13-02-2019

Amsterdam/omgevingsvergunning eerste fase

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:295](#) 13-02-2019

Arnhem/bestemmingsplan 'Windpark en zonneveld Koningspleij Noord'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:335](#) 06-02-2019

Bernheze/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:340](#) 06-02-2019

Weert/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:336](#) 06-02-2019

De Fryske Marren/bestemmingsplan 'Goingarrijp 2016'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:350](#) 06-02-2019

GS Groningen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:273](#) 30-01-2019

Oegstgeest/bestemmingsplan 'Oudenhof en Klinkenbergerplas'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:258](#) 30-01-2019

Den Haag/nadeelcompensatie

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Alphen aan den Rijn/omgevingsvergunning monument

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[**Amsterdams vestigingsverbod toeristenwinkels overleeft hoger beroep, maar**](#)

[**Amsterdam Cheese Company mag toch open blijven**](#)

Iris Kieft

RECHTSPRAAK

Utrecht/bestemmingsplan ‘Opaalweg, Amethystweg, Tolsteeg’

Groenstructuurplan. Voorwaardelijke verplichting ontbreekt. Anterieure overeenkomst. Groencompensatie. Parkeernorm voor studentenhuisvesting. Begraafplaats en relativiteitsbeginsel.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de raad onvoldoende onderbouwd dat de beoogde uitwerking van het Groenstructuurplan binnen het plangebied is gewaarborgd zonder een voorwaardelijke verplichting in het plan op te nemen. Aan de gronden in het plangebied is weliswaar grotendeels de bestemming ‘Groen’ toegekend waarbinnen tevens voetpaden en water zijn voorzien, maar niet is gebleken dat de inrichting van de kavel die de raad voor ogen heeft en noodzakelijk acht in het kader van het Groenstructuurplan, in het plan is gewaarborgd. Daarbij is van belang dat de gronden binnen het plangebied door de raad zullen worden uitgegeven aan een derde partij en dat die partij de groenvoorzieningen op de kavel zal realiseren en financieren. De Afdeling heeft in ogeschouw genomen dat de raad zich ter zitting op het standpunt heeft gesteld dat andere publiekrechtelijke middelen bestaan waarin bijvoorbeeld de verplichting tot herplant van bomen is geregeld. Hiermee is evenwel niet vast komen te staan dat op deze wijze ook is gewaarborgd dat de noodzakelijke inrichting van de kavel zal worden gerealiseerd. Voor zover de raad verwijst naar een anterieure overeenkomst die met de ontwikkelaar zou zijn gesloten, overweegt de Afdeling dat een dergelijke overeenkomst in beginsel onvoldoende zekerheid biedt dat de benodigde inrichting daadwerkelijk zal worden gerealiseerd.

De volgens de raad benodigde 20 parkeerplaatsen voor de 200 onzelfstandige wooneenheden zijn berekend aan de hand van de parkeernormen zoals vastgelegd in de gemeentelijke Nota Parkeernormen Fiets en Auto. De gehanteerde parkeernorm van 0,1 parkeerplaats per woning komt overeen met de minimumparkeernorm in deze nota. De raad heeft toegelicht dat op basis van eerdere ervaringen met studentenhuisvesting ook in dit geval kan worden uitgegaan van deze parkeernorm. Appellanten hebben dit standpunt niet gemotiveerd bestreden. De gestelde omstandigheid dat voor dezelfde wooneenheden wordt uitgegaan van 0,8 ritten per woning per dag, betekent naar het oordeel van de Afdeling niet dat de raad reeds daarom niet

van de minimumparkeernorm van 0,1 parkeerplaats per woning heeft kunnen uitgaan.

Appellanten hebben aangevoerd dat het plan negatieve effecten heeft op de beleving en het gebruik van de begraafplaats. Volgens de Afdeling beroepen appellanten zich daarmee op de norm van een goede ruimtelijke ordening waarbij voldoende privacy en rust een rol spelen.

Naar het oordeel van de Afdeling zijn de belangen van appellanten niet verweven met de belangen tot bescherming van een goede ruimtelijke ordening op de begraafplaats. De norm van een goede ruimtelijke ordening ter plaatse van de begraafplaats strekt daarom kennelijk niet tot bescherming van de belangen van appellanten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:404

Zaaknummer: 201803900/1/R2

Wetsartikelen: 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Zuidhorn/omgevingsvergunning voor spoorbrug

Taluds ten behoeve van een spoorbrug kunnen niet als bouwwerk worden aangemerkt.

Voor de aanleg van de taluds ten behoeve van de spoorbrug is geen omgevingsvergunning vereist. De Afdeling overweegt hiertoe dat de taluds niet als vergunningplichtig bouwwerk als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wabo kunnen worden aangemerkt. Naar het oordeel van de Afdeling bevatten de taluds zélf geen constructieve elementen en zijn deze ook niet constructief verbonden met de spoorbrug en de damwanden, zodat de taluds niet als bouwwerk kunnen worden aangemerkt. Evenmin is voor de aanleg van de taluds een omgevingsvergunning vereist als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onderdeel b, van de Wabo, omdat de ingevolge de relevante bestemmingsplannen voor 'Verkeer - Railverkeer' aangewezen gronden taluds bij spoorweginvoorzieningen toestaan en deze bestemmingsplannen niet voorzien in een vergunningplicht voor het uitvoeren van werken of werkzaamheden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:398

Zaaknummer: 201801166/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a, b en c Wabo, 2.7 Wabo en 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 1° Wabo

RECHTSPRAAK

Peel en Maas/omgevingsvergunning

Omgevingsvergunning windpark. Categorieën gevallen geen vvgb. Activiteitenbesluit milieubeheer. Aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Cumulatie.

Het college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas heeft bij besluit van 5 maart 2018 omgevingsvergunning verleend voor de realisatie van vijf windturbines. Eisers voeren onder meer aan dat het besluit tot aanwijzing van de gevallen, waarin geen verklaring van geen bedenkingen (vvgb) is vereist, zo ruim is, dat dit besluit in strijd is met de rechtszekerheid. Verder betwisten eisers dat met het voldoen aan de normen uit het Activiteitenbesluit milieubeheer, sprake zal zijn van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Over deze betogen overweegt de rechtbank (onder meer) het volgende.

Bij besluit van 21 december 2010 heeft de raad van de gemeente Peel en Maas een lijst van gevallen als bedoeld in artikel 6.5, derde lid, van het Bor vastgesteld, waarin geen vvgb is vereist. Daarin zijn onder meer gevallen aangewezen die passen binnen een vastgestelde beleidsnotitie, niet ouder dan vijf jaar. De verwijzing naar (onder meer) een vastgestelde beleidsnotitie betekent dat de raad daarmee in beginsel een voldoende duidelijk en rechtszeker kader heeft gegeven voor de gevallen waarin geen vvgb is vereist. Het betoog dat de lijst van gevallen zo ruim en algemeen is dat die wegens strijd met de rechtszekerheid als onverbindend moet worden beschouwd, slaagt daarom niet.

Voor het oordeel dat het bevoegde bestuursorgaan in een geval als dit in verband met de daaraan verbonden milieugevolgen in redelijkheid geen toestemming voor afwijking van de planregels heeft kunnen verlenen, kan aanleiding bestaan indien ernstig moet worden betwijfeld of naleving mogelijk is van de daarvoor in het Activiteitenbesluit milieubeheer gestelde regels. Naleving van de geluidgrenswaarden uit het Activiteitenbesluit verzekert niet (in alle gevallen) een goed woon- en leefklimaat, omdat het Activiteitenbesluit onder meer de begrenzing van het geluidniveau veroorzaakt door de inrichting regelt maar niet het geluidniveau dat ontstaat indien de voorgenomen activiteit wordt opgeteld bij de reeds aanwezige geluidbronnen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 13-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:1314

Zaaknummer: AWB/ROE 18/889, 18/908, 18/909, 18/910, 18/911, 18/934, 18/935, 18/937 en 18/938

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel a, b, c en i Wabo, 2.2 lid 1 onderdeel e en g Wabo en 6.5 lid 3 Bor

RECHTSPRAAK

Amsterdam/omgevingsvergunning eerste fase

Parkeerbehoefte nieuwbouwcomplex. Feitelijke situatie die bestaat uit een onbebouwd terrein.

De rechtbank heeft in de tussenuitspraak terecht overwogen dat bij de beoordeling van de vraag of een bouwplan voorziet in voldoende parkeergelegenheid alleen rekening moet worden gehouden met de toename van de parkeerbehoefte als gevolg van het te realiseren bouwplan. Zij heeft echter niet onderkend dat bij de berekening van deze toename niet kan worden uitgegaan van de voorheen op het perceel aanwezige bebouwing zoals het college heeft gedaan. Daarbij is van belang dat de op het perceel aanwezig bebouwing reeds in 2009 is gesloopt. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat ondanks dit tijdsverloop sprake is van vervangende nieuwbouw waardoor bij de berekening van de bestaande parkeerbehoefte niet hoeft te worden uitgegaan van de feitelijke situatie die bestaat uit een onbebouwd terrein.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:373

Zaaknummer: 201703044/1/A1

RECHTSPRAAK

GS Groningen

Bibob-besluit wordt niet gerechtvaardigd door de aard en ernst van de strafbare feiten.

Casus

Omgevingsvergunning voor een periode van vijf jaar voor een afvalverwerkingsinrichting. De vergunning heeft onder andere betrekking op het bouwen van een KGA-depot. Aan de beperking van de geldigheidsduur van de vergunning ligt een advies van het Landelijk Bureau Bibob (LBB) ten grondslag waarin is geconcludeerd dat er ernstig gevaar bestaat dat de vigerende vergunningen en de aangevraagde vergunning mede zullen worden gebruikt om strafbare feiten te plegen. Appellante is het oneens met deze conclusies.

Rechtsvraag

Is het besluit tot beperking van de geldigheidsduur van de vergunning evenredig met de ernst en aard van de strafbare feiten?

Uitspraak

Weliswaar is in het Bibob-advies geconcludeerd dat ernstig gevaar bestaat dat de omgevingsvergunning zal worden gebruikt voor het plegen van strafbare feiten, maar de ernst en aard van deze feiten en het tijdsverloop sinds het zich voordoen van een deel van de feiten rechtvaardigen niet dat aan een omgevingsvergunning voor een bestaande inrichting een beperkte geldigheidsduur van vijf jaar wordt verbonden. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de in deze procedure voorliggende omgevingsvergunning een revisievergunning betreft voor een bestaande, grotendeels reeds vergunde inrichting.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:350

Zaaknummer: 201801763/1/A1

Wetsartikelen: 3 lid 5 Wet Bibob

RECHTSPRAAK

Arnhem/bestemmingsplan ‘Windpark en zonneveld Koningspleij Noord’

Beheerderswoningen bij windmolenpark. Geluidbelasting. Relativiteitsbeginsel.

Het plan voorziet in een windpark met enkele beheerderswoningen. Over de vraag of twee woningen moeten worden aangemerkt als woningen behorende tot de inrichting die het windpark vormt, merkt de Afdeling het volgende op.

Ten aanzien van een woning die niet behoort tot een grondeigenaar of initiatiefnemer, is, buiten het overeengekomen toezicht op de windturbines vanuit deze woning, niets gesteld over een binding met het windpark. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen is de enkele omstandigheid dat in een overeenkomst is bepaald dat toezicht wordt uitgeoefend vanuit de woning niet voldoende voor de conclusie dat de technische, organisatorische of functionele bindingen tussen deze woningen aan het windpark van zo een aard zijn dat de woning kan worden gerekend tot de inrichting. Over een woning die in eigendom is van initiatiefnemers van het windpark, overweegt de Afdeling dat verweerdere, gelet ook op de door hen verstrekte gegevens, niet aannemelijk hebben gemaakt dat sprake is van technische, organisatorische of functionele bindingen tussen deze woning en het windpark. Verweerdere hebben niet toegelicht wie de bewoners zijn van deze woning en welke relatie er is tussen de bewoners en het windpark. De enkele omstandigheid dat de woning eigendom is van de initiatiefnemer is niet voldoende voor het aanmerken van deze woning als een beheerderswoning.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:295

Zaaknummer: 201706086/1/R1

Wetsartikelen: 1.1 lid 4 WMB, 3.14a Activiteitenbesluit, 3.15a Activiteitenbesluit, 3.12 lid 1 Activiteitenregeling, 1 Wgh, 1 Bevi en 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Swifterbant/planschade

Gelet op afstanden geen ruimtelijk relevante effecten.

Casus

Eiser heeft een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade ingediend omdat hij meent dat hij door de vaststelling en inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'het nieuwe planologische regime' schade heeft geleden.

Het nieuwe bestemmingsplan is vastgesteld op 21 mei 2014 en na de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 23 december 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:3914) onherroepelijk geworden. Dit plan voorziet in de mogelijkheid om op het perceel [adres] te [woonplaats] (het plangebied) een accommodatie te realiseren om maximaal 300 tijdelijke werknemers te huisvesten met daarnaast één bedrijfswoning.

Eiser stelt dat hij planologisch nadeel lijdt als gevolg van het nieuwe planologische regime. Hij voert daartoe aan dat de komst van de woonvoorziening voor 300 personen in een zeer rustig en weids agrarisch gebied een ingrijpende wijziging is. Naast de intensivering van de woon- en leefomgeving is ook het aantal verkeersbewegingen significant toegenomen met bijbehorende geluids- en lichthinder. Ter onderbouwing van zijn stelling dat hij schade lijdt als gevolg van het nieuwe planologische regime, verwijst hij naar de lagere verkoopprijs van de woning op het perceel [adres] te [woonplaats].

Rechtsvraag

Is er sprake van een planologisch nadeel?

Uitspraak

De rechtbank begrijpt dat eiser het nieuwe planologische regime als ingrijpend ervaart, maar daaruit volgt nog niet dat er sprake is van planologisch nadeel dat voor vergoeding in aanmerking komt. Zoals ter zitting is vastgesteld is het nieuwe bouwblok voor de [adres] gelegen op een afstand van circa 208 meter vanaf eisers perceel nabij de [adres], op een afstand van circa 1,3 kilometer vanaf het bouwblok op eisers perceel [adres] waarop de

bedrijfswoning van eiser zich bevindt en op een afstand van circa 2,1 kilometer vanaf eisers perceel [adres], alle te [woonplaats]. Gelet op deze aanzienlijke afstanden kan de rechtbank volgen dat in het rapport is overwogen dat het nieuwe planologische regime geen ruimtelijk relevante effecten heeft voor eisers percelen. Bovendien is in het rapport terecht overwogen dat er op de tussenliggende gronden aanwendingsmogelijkheden bestaan die als een planologische buffer kunnen werken. Zo staat de bestemming 'agrarijs gebied' in het bestemmingsplan 'Buitengebied-Dronten' de oprichting van tunnelkassen tot een maximale hoogte van 2,50 meter en overige bouwwerken, geen gebouwen zijnde, met een maximale hoogte van 5 meter toe. Indien daarbij ook de gebruiksmogelijkheden worden betrokken dan behoort op deze gronden ook houtteelt tot de planologische mogelijkheden. Daardoor wordt de visuele relatie tussen eisers percelen en de woonaccommodatie voor tijdelijke werknemers doorbroken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:243

Zaaknummer: UTR 18/1290

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Lelystad Airport/nadeelcompensatie

Vergelijking bij nadeelcompensatie anders dan planschadevergoeding.

Casus

Volgens vaste rechtspraak dient ter beantwoording van de vraag of recht op nadeelcompensatie bestaat, anders dan bij een verzoek om planschadevergoeding, geen vergelijking van opvolgende juridische regimes te worden gemaakt, maar een vergelijking van het juridische regime dat is vastgesteld voor een beperkte groep burgers, met het juridische regime dat is vastgesteld voor burgers die zich in een vergelijkbare situatie bevinden. De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 9 april 2008, ECLI:NL:RVS:2008:BC9040.

Rechtsvraag

Ter zitting heeft eiseres gesteld dat uit het advies niet blijkt dat bij de beoordeling van het verzoek een vergelijking is gemaakt zoals beschreven in de uitspraak van 9 april 2008.

Uitspraak

De rechtbank is van oordeel dat de gehanteerde wijze van beoordelen van het verzoek om nadeelcompensatie bezien in het licht van de hiervoor genoemde uitspraak van 9 april 2008 niet toereikend is. Uit het advies komt onvoldoende naar voren dat het juridische regime dat voor eiseres is vastgesteld is vergeleken met het juridische regime dat geldt voor burgers die zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder toegelicht dat, na de juridische vergelijking van de opvolgende regimes ten aanzien van geluidbelasting, door de adviescommissie is gekeken naar de specifieke situatie van eiseres, maar dit is naar het oordeel van de rechtbank geen vergelijking zoals bij de beoordeling van een verzoek om nadeelcompensatie is vereist. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de afwijzing van het verzoek om nadeelcompensatie niet op een deugdelijke motivering berust. Omdat in het advies niet de juiste vergelijking is gemaakt, komt de rechtbank niet toe aan de bespreking van de overige beroepsgronden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:301

Zaaknummer: UTR 17/3976-T

RECHTSPRAAK

Rotterdam/planschade windpark

Windpark. Ontheffingsmogelijkheden. Hoger normaal maatschappelijk risico. Afwijken deskundig advies.

Casus

Op 19 december 2013 heeft de raad van de gemeente Rotterdam het bestemmingsplan 'Botlek-Vondelingenplaat' vastgesteld. Het bestemmingsplan maakt de realisatie van het windpark Hartelbrug II ter plaatse mogelijk. Meer concreet staat het plan de realisatie van acht windturbines met een maximale tiphoogte van 150 meter toe.

Bij de bestreden besluiten zijn de verzoeken om een tegemoetkoming in de planschade afgewezen. Verweerder heeft het advies van de SAOZ overgenomen, echter met twee belangrijke uitzonderingen, te weten (1) de overwegingen over de planologische vergelijking, en dan met name over de vraag of rekening moet worden gehouden met de ontheffingsmogelijkheden van de voorheen ter plaatse geldende bouwverordening, en (2) de overwegingen over het normaal maatschappelijk risico, en dan met name over de vraag of het windmolenpark in de lijn der verwachtingen lag.

Rechtsvraag

Had een hoger normaal maatschappelijk risico gehanteerd kunnen worden?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat naarmate een bestuursorgaan een hoger percentage als normaal maatschappelijk risico als drempel hanteert, er zwaardere eisen aan de motivering moeten worden gesteld.

De in de bestreden besluiten onderbouwde standpunten van verweerder behelzen niet meer dan een eigen waardering van het normaal maatschappelijk risico, terwijl verweerder voor die waardering juist de SAOZ als ter zake deskundige op het gebied van planschadevaststellingen heeft geraadpleegd. Hoewel de SAOZ met verweerder van mening is dat de planologische

ontwikkeling in abstracto in de lijn der verwachting lag, heeft zij op basis van bijzondere omstandigheden (maatvoering, structuur (woon)omgeving, afstand, betrekkelijk grote merkbare gevolgen) vastgesteld dat de nieuwe ontwikkeling gezien de aard en omvang niet als passend kan worden aangemerkt. Het lag daarom minder voor de hand dat aldaar een dergelijk windpark zal verschijnen. Verweerder heeft deze bijzondere omstandigheden, wellicht gezien vanuit het oogpunt van het noordelijk gelegen Botlek-gebied in plaats van uit de woongebieden [plaatsnamen], anders gewaardeerd. Omdat verweerder niet zelf als deskundige op dit gebied kan worden gezien, had verweerder, mede in het licht van de zwaardere motiveringseis als gevolg van het hoger vastgestelde percentage voor het normaal maatschappelijk risico, naar het oordeel van de rechtbank dan ook niet zonder het inwinnen van nader deskundig advies, op grond van dezelfde feiten en omstandigheden kunnen afwijken van het advies van de SAOZ.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:7930

Zaaknummer: ROT-17_05439 ROT-17_05440 ROT-17_05441 ROT-17_05442 ROT-17_05443 ROT-17_05444 ROT-17_05445 ROT-17_05913 ROT-17_05914

Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Den Haag/nadeelcompensatie

Nadeelcompensatie. Schadeveroorzakend besluit.

Casus

Appellante heeft een verzoek om nadeelcompensatie ingediend bij het college voor een bedrag van € 68.750 wegens de verwijdering van haar viskiosk op de Haagse Markt aan de Herman Costerstraat in Den Haag. Het college heeft het verzoek afgewezen. De rechtbank heeft geoordeeld dat het schadeveroorzakende besluit ziet op het feit dat appellante een viskiosk exploiteerde zonder dat zij beschikte over een zogenoemde containervergunning en niet ziet op de omstandigheid dat is besloten tot herontwikkeling van de Haagse Markt.

Rechtsvraag

Kan de schade die appellante door het handhavend optreden heeft ondervonden, worden verhaald op de gemeente?

Uitspraak

Appellante heeft in haar verzoek om nadeelcompensatie gesteld dat de schade is ontstaan als gevolg van de herinrichting van de Haagse Markt. De rechtbank heeft hierover terecht geoordeeld dat dit onjuist is omdat het schadeveroorzakende besluit het besluit tot toepassing van bestuursdwang is. Appellante exploiteerde een viskiosk zonder dat zij beschikte over de vereiste containervergunning. Voor het toekennen van schadevergoeding in de vorm van nadeelcompensatie wegens een onherroepelijk besluit kan aanleiding bestaan indien sprake is van een situatie van onevenredige, buiten het normaal maatschappelijk risico vallende en op een beperkte groep burgers of instellingen drukkende schade, die het gevolg is van een op de behartiging van het openbaar belang gericht rechtmatig optreden van een bestuursorgaan. Het moet dus gaan om een situatie waarop het algemeen rechtsbeginsel van gelijkheid voor de openbare lasten, het zogenoemde égalitébeginsel, ziet. Daarvan is in dit geval geen sprake omdat het gaat om schade die appellante ondervindt als gevolg van handhaving wegens een door haar overtreden norm, namelijk het exploiteren van een viskiosk zonder dat zij daarvoor in het bezit was van een containervergunning. De schade die zij door het handhavend

optreden hiertegen heeft ondervonden, kan daarom niet worden verhaald op de gemeente.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:258

Zaaknummer: 201710297/1/A2

RECHTSPRAAK

Maastricht/planschade en nadeelcompensatie A2 Mariënwaard

Tijdelijke hinder. Planschade of nadeelcompensatie.

Casus

Eiseres heeft op 22 februari 2012 bij verweerder een aanvraag ingediend voor vergoeding van planschade en nadeelcompensatie in verband met (de uitvoering van) het bestemmingsplan A2 Traverse. Eiseres heeft als schade aangevoerd een waardevermindering van haar woning en overlast in de vorm van geluid, stof, stank en trillingshinder als gevolg van de realisering van het project. Bij het primaire besluit heeft verweerder aan eiseres overeenkomstig het advies van SAOZ een tegemoetkoming in planschade toegekend van € 24.400 te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de datum van het verzoek en het verzoek van eiseres om nadeelcompensatie afgewezen.

Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat direct naast het perceel van eiseres een werkterrein lag waar zand, grond en andere materialen werden aan- en afgevoerd. Het verzoek om nadeelcompensatie houdt met name verband met de geluid- en stofhinder als gevolg van de werkzaamheden en het aan- en afrijden van vrachtverkeer. De overlast heeft ongeveer vijf jaar geduurd. Gelet op de duur en ernst van de overlast had nadeelcompensatie moeten worden toegekend.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:5988

Zaaknummer: AWB - 17 _ 3986

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Weert/omgevingsvergunning bouwen

Geitenstal. Gezondheidsrisico's. Fijnstof en endotoxinen.

Appellant maakt bezwaar tegen de bouw van een geitenstal onder andere vanwege mogelijke gezondheidsrisico's. De rechtbank heeft overwogen dat uit het rapport van het RIVM blijkt dat rond geitenhouderijen mensen vaker een longontsteking hebben en dat het nog onduidelijk is wat de oorzaak is van deze longontstekingen. In het rapport wordt gesteld dat al wel duidelijk is dat Q-koorts geen verklaring voor het verhoogde risico biedt en dat geitenhouderijen voor zover bekend weinig fijnstof en endotoxinen uitstoten. Om specifieke oorzaken van deze toename te achterhalen is volgens het RIVM meer onderzoek nodig. Pas dan kunnen volgens het RIVM bedrijfsgerichte maatregelen worden aanbevolen. De rechtbank heeft, rekening houdend met het rapport van het RIVM van juni 2017, geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het in werking hebben van de inrichting niet zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren dat de omgevingsvergunning om die reden had moeten worden geweigerd. Appellant heeft in hoger beroep opnieuw verwezen naar het onderzoek van het RIVM. De Afdeling ziet hierin geen grond voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte tot voormeld oordeel is gekomen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:340

Zaaknummer: 201804676/1/A1

RECHTSPRAAK

Bernheze/omgevingsvergunning bouwen

Intrekking omgevingsvergunning. Strijd met het bestemmingsplan.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen is voor intrekking van een omgevingsvergunning voor bouwen wegens een onjuiste of onvolledige opgave, als bedoeld in artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wabo, noodzakelijk dat vaststaat dat de omgevingsvergunning juist wegens de onjuistheid in de overgelegde gegevens is verleend. In casus heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de omgevingsvergunning niet is verleend vanwege een onjuiste of onvolledige aanvraag. De oorzaak van het niet onderkennen van strijd met het bestemmingsplan is niet in de aanvraag gelegen. Het college was derhalve niet bevoegd de vergunning op grond van artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wabo, in te trekken. Dat toentertijd geen vergunning is gevraagd voor afwijking van het bestemmingsplan, maakt dat niet anders. De rechtbank heeft terecht overwogen dat ook in een dergelijk geval het college gehouden is de vergunningaanvraag te toetsen aan het bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:335

Zaaknummer: 201709957/1/A1

Wetsartikelen: 5.19 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo

RECHTSPRAAK

De Fryske Marren/bestemmingsplan ‘Goingarijp 2016’

Begripsomschrijving van bijbehorend bouwwerk in planregels. Bor. Rechtsonzekerheid.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen staat het de raad vrij om planregels vast te stellen die hij uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening nodig acht. In die uitspraak overweegt de Afdeling dat de regels in het Bor en de regels in een bestemmingsplan naast elkaar kunnen bestaan, waarbij geldt dat de planregels buiten toepassing blijven ten aanzien van bouwwerken waarop artikel 2 van bijlage II bij het Bor van toepassing is. Dit neemt niet weg dat een begripsomschrijving in een planregel duidelijk moet zijn, hetgeen in casu niet het geval is omdat onduidelijk is onder welke bouwregels een aan- of uitbouw van het zomerhuis of een daaraan verbonden overkapping valt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:336

Zaaknummer: 201801541/1/R3

Wetsartikelen: 1 lid 1 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Oegstgeest/bestemmingsplan ‘Oudenhof en Klinkenbergerplas’

Verzwarend horeca-activiteiten. Akoestisch onderzoek. Parkeren. Evenementen.

In de staat van horeca-activiteiten van het bestreden plan wordt verder vermeld dat, doordat bedrijven met horeca categorie 2 ook delen van de nacht geopend kunnen zijn, deze daardoor aanzienlijke hinder kunnen veroorzaken voor omwonenden. De raad heeft naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende inzichtelijk gemaakt hoe de ruimtelijke effecten van een bedrijf met horeca categorie 2 in de zin van het bestreden plan in termen van ‘aanzienlijke hinder’ en de daarbij verwachte parkeer- en geluidsoverlast zijn beoordeeld. De beperking dat regulier gebruik van zalen voor feesten en partijen niet is toegestaan sluit naar het oordeel van de Afdeling niet uit dat er in de horecagelegenheid, buiten de zalenverhuur om, feesten en partijen kunnen plaatsvinden. Daarbij betreft de Afdeling dat akoestisch en parkeeronderzoek ontbreken.

In de planregels reguleert de raad het aantal evenementen per jaar, de maximale tijdsduur en het type evenement dat wordt toegestaan, zijnde A-evenementen en C-evenementen. De planregels geven blijk van een aantal randvoorwaarden voor het houden van evenementen. De definitie van A-evenementen en C-evenementen ontbreekt echter. Hoewel deze definities in de Nota evenementenbeleid 2016 staan, zijn hierdoor de contouren van wat er op basis van de planregels precies op het evenemententerrein is toegestaan niet duidelijk. Het plan is in zoverre in strijd met de rechtszekerheid. Het plan stelt verder geen beperkingen aan het maximale aantal bezoekers per evenement. De Afdeling concludeert dat zowel A- als C-evenementen een aanzienlijk risico op overlast inhouden. Niet gebleken is dat de raad de eventuele gevolgen van evenementen voor omwonenden heeft onderzocht en afgewogen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-01-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:273

Zaaknummer: 201709895/1/R3

Wetsartikelen: 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Alphen aan den Rijn/omgevingsvergunning monument

Gewijzigd gebruik van pand. Onlosmakelijke activiteiten. Procedure.

Appellant heeft een aanvraag om omgevingsvergunning ingediend die ertoe strekt het gebruik van een pand te wijzigen van wonen naar verhuur als recreatief groepsverblijf. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is de Afdeling van oordeel dat de aanvraag van appellant niet ook als een aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onderdeel f, van de Wabo kan worden aangemerkt. Door appellant is alleen een aanvraag ingediend om een omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onderdeel c, van de Wabo, hetgeen mogelijk is op grond van artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo. Op grond van artikel 2.7, eerste lid, tweede volzin, van de Wabo bestaat namelijk de mogelijkheid om voorafgaand aan en los van de overige onlosmakelijke activiteiten, een aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onderdeel c, van de Wabo in te dienen. Wanneer de aanvraag toch steeds zou moeten worden aangemerkt als tevens een aanvraag om omgevingsvergunning voor de activiteit als bedoeld onder f, zou dit het bepaalde in artikel 2.7, eerste lid, tweede volzin, van de Wabo tot een dode letter maken.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

ANNOTATIE

Amsterdams vestigingsverbod toeristenwinkels overleeft hoger beroep, maar Amsterdam Cheese Company mag toch open blijven

Iris Kieft

1. Op 19 december 2018 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) uitspraak gedaan op het hoger beroep van de Amsterdam Cheese Company B.V. (hierna: ACC) tegen de last onder bestuursdwang tot sluiting van haar winkel op het Damrak die het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam aan ACC had opgelegd (ECLI:NL:RVS:2018:4173). (De last onder bestuursdwang is opgelegd door het algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum van de gemeente Amsterdam. Hangende de beroepsprocedure is de bevoegdheid overgegaan naar het college van burgemeester en wethouders van de gemeente. In deze noot wordt daarom over het college gesproken.) Het handhavingsbesluit is gebaseerd op het voorbereidingsbesluit Postcodegebied 1012 waarbij de gemeenteraad van Amsterdam met ingang van 6 oktober 2017 onder meer een verbod heeft geïntroduceerd voor nieuwe winkels waarvan het aanbod op toeristen is gericht (hierna: het gebruikswijzigingsverbod).
2. Zowel het handhavingsbesluit als het voorbereidingsbesluit zijn de beroepsprocedure bij de Rechtbank Amsterdam ongeschonden doorgekomen (ECLI:NL:RBAMS:2018:294). Het voorbereidingsbesluit overleeft ook het hoger beroep bij de Afdeling, het handhavingsbesluit echter niet.
3. Wat was er aan de hand? ACC had op 20 juli 2017 een huurovereenkomst voor 15 jaar gesloten voor de begane grond en de kelder van een pand aan het Damrak in Amsterdam. Vanaf 1 oktober was zij daadwerkelijk de huurster. Op 2 oktober is ACC begonnen met de verbouwing van het pand. Op 5 oktober heeft ACC een (markt)kraam op het perceel geplaatst van waaruit kaas is verkocht tijdens de verbouwing. Op 6 oktober heeft het college aan ACC omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een bouwwerk en het afwijken van het bestemmingsplan voor het plaatsen van verlichte gevelreclame aan de voorgevel van het pand ten behoeve van de winkelfunctie.

4. Naar het oordeel van het college is ACC het pand op of na 6 oktober 2017 (de datum van inwerkingtreding van het voorbereidingsbesluit) gaan gebruiken voor een toeristenwinkel, dat wil zeggen detailhandel die is gericht op dagjesmensen en/of toeristen. De winkel biedt verschillende Hollandse kaassoorten uit de Beemster aan en prijst deze aan met teksten als ‘all our cheeses are ready to fly’. De winkel is gesitueerd in een straat waar veelvuldig dagjesmensen en toeristen aanwezig zijn. De voertaal in de winkel is Engels. Bezoekers spenderen relatief weinig tijd in de winkel, waarbij weinig tot geen klantbinding wordt opgebouwd. Verder is alle kaas voorverpakt in vaste eenheden, waarbij forse prijzen worden gehanteerd.

5. Het college heeft handhavend opgetreden tegen dit gewijzigde gebruik van het pand en heeft ACC bij besluit van 2 november 2017 opgedragen de exploitatie van haar winkel te staken en gestaakt te houden. De Rechtbank Amsterdam heeft het beroep van ACC tegen het handhavingsbesluit ongegrond verklaard (ECLI:NL:RBAMS:2018:294). In hoger beroep spitst de zaak zich toe op de vraag of sprake is van een overtreding en of het voorbereidingsbesluit wel of niet in strijd is met de Dienstenrichtlijn.

6. De Afdeling oordeelt dat sprake is van een overtreding omdat sprake is van een toeristenwinkel die in strijd met het gebruikswijzigingsverbod is geopend. Het voorbereidingsbesluit bevat criteria om vast te stellen of sprake is van een toeristenwinkel, die nader worden geduid in de toelichting op het voorbereidingsbesluit. De Afdeling acht deze criteria, anders dan ACC had betoogd, niet onduidelijk of rechtsonzeker omdat aan de hand van die criteria in concrete gevallen op een objectieve wijze kan worden bepaald of een detailhandelsvestiging binnen het bereik van het gebruikswijzigingsverbod valt. Onder verwijzing naar de omstandigheden die hierboven onder 4 zijn toegelicht, komt de Afdeling tot het oordeel dat sprake is van een toeristenwinkel.

7. Ook oordeelt de Afdeling dat de winkel niet volgens de formule van ACC in gebruik was genomen vóór de inwerkingtreding van het voorbereidingsbesluit. Daarbij benadrukt de Afdeling onder verwijzing naar haar uitspraak van 20 december 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:3469) dat beslissend is of de ingebruikname feitelijk heeft plaatsgevonden. Voorbereidende handelingen die plaatsvinden met het oog op een voorgenomen vorm van gebruik, gelden niet als ingebruikname. De marktkraam van waaruit ACC – tussen de verbouwingswerkzaamheden door – enkele stukken kaas heeft verkocht aan voorbijgangers, kan ook niet te gelden hebben als het exploiteren van een kaaswinkel volgens de winkelformule van ACC. De Afdeling concludeert dan ook dat het gebruikswijzigingsverbod door ACC is overtreden.

8. Daarmee komt de vraag voor te liggen of het voorbereidingsbesluit waarin het

gebruikswijzigingsverbod is verrat wel of niet in strijd is met de Dienstenrichtlijn (Richtlijn 2006/123/EG). Het voorbereidingsbesluit kan overigens niet rechtstreeks worden getoetst omdat het een van beroep uitgezonderd besluit is. Exceptieve toetsing aan een hogere regeling, zoals de Dienstenrichtlijn, is echter wel mogelijk. De Afdeling verwijst in dat verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de EU in de zaak Visser waarin het Hof heeft geoordeeld dat artikel 15 van de Dienstenrichtlijn rechtstreekse werking heeft (ECLI:EU:C:2018:44). In datzelfde arrest oordeelde het Hof ook dat detailhandel in goederen een dienst is als bedoeld in de Dienstenrichtlijn en dat artikel 15 van de Dienstenrichtlijn ook van toepassing is op zuiver interne situaties. De Afdeling voegt daar de opmerkelijke conclusie aan toe dat in de casus van ACC sprake is van een zuiver interne situatie, omdat 'alle relevante aspecten zich binnen één lidstaat afspelen'. Deze conclusie lijkt mij niet juist: het enkele feit dat ACC een Nederlandse vennootschap is en dat het college de handhavende partij is, maakt niet dat naar Europees recht sprake is van een zuiver interne situatie. De klanten die ACC in haar winkel bedient en die ook uitdrukkelijk worden genoemd in het voorbereidingsbesluit, zullen bij uitstek uit andere lidstaten komen en er zullen ongetwijfeld partijen uit andere lidstaten zijn die zich in Amsterdam zouden willen vestigen en dan zullen worden getroffen door de regulering van het voorbereidingsbesluit. Deze aspecten zijn naar Europees recht voldoende om niet te kunnen spreken van een zuiver interne situatie (zie bijvoorbeeld ECLI:EU:2015:641, r.o. 41).

9. Wil het gebruikswijzigingsverbod aan artikel 15 lid 3 van de Dienstenrichtlijn voldoen, dan (1) mag het niet discrimineren naar nationaliteit/plaats statutaire zetel, (2) moet het noodzakelijk zijn (d.w.z. gerechtvaardigd zijn om een dwingende reden van algemeen belang) en (3) evenredig zijn (d.w.z. geschikt en niet verdergaan dan nodig is om het doel te bereiken). Naar het oordeel van de Afdeling voldoet het gebruikswijzigingsverbod aan alle drie de eisen.

10. ACC had uitgebreid betoogd dat het gebruikswijzigingsverbod discriminatoir was omdat het een ongerechtvaardigd onderscheid maakt tussen winkels met Engelstalig personeel en winkel met Nederlandstalig personeel en tussen winkels die zich richten op dagjesmensen en toeristen en winkels die zich richten op Amsterdammers. De eis uit de Dienstenrichtlijn is echter dat geen discriminatie plaatsvindt naar nationaliteit van de dienstverrichter. Daarvan is bij het gebruikswijzigingsverbod naar het oordeel van de Afdeling geen sprake.

11. Het gebruikswijzigingsverbod is ingesteld om een monocultuur van de Amsterdamse binnenstad te voorkomen ten behoeve van haar bewoners en de aldaar werkzame werknemers. De Afdeling oordeelt dat het nastreven van deze doelstelling strekt tot bescherming van het stedelijk milieu, een van de dwingende redenen van algemeen belang die in de Dienstenrichtlijn expliciet worden genoemd. De Afdeling hecht er hierbij waarde aan dat uit de toelichting op het voorbereidingsbesluit en diverse documenten die aan het

voorbereidingsbesluit ten grondslag liggen, consequent blijkt dat het doel is om monocultuur te voorkomen. Een van deze documenten is overigens de zogenoemde Keuzenotitie die het college pas in hoger beroep en onder beperkte kennisname op grond van artikel 8:29 Algemene wet bestuursrecht (Awb) heeft overgelegd. De Afdeling oordeelde ten aanzien van de Keuzenotitie namelijk, anders dan de rechtbank, dat deze Keuzenotitie een op de zaak betrekking hebbend stuk was en overgelegd diende te worden. Op het eerste gezicht lijkt het vreemd dat een ruimtelijk beleidsdocument zoals de Keuzenotitie niet met ACC gedeeld hoeft te worden. Een toelichting waarom beperkte kennisname geoorloofd is, ontbreekt in de uitspraak, zodat we de redenen daarvoor helaas niet kunnen vaststellen.

12. Het gebruikswijzigingsverbod voldoet naar het oordeel van de Afdeling ook aan de eis van evenredigheid. Het gebruikswijzigingsverbod draagt immers bij aan de doelstelling van een grotere diversiteit in het winkelaanbod. Dat het verbod daaraan bijdraagt is voldoende, het verbod hoeft niet zelfstandig de doelstelling te kunnen behalen (ECLI:EU:C:2018:433). Op basis van eerdere ervaringen met beperkingen aan nieuwvestiging van andere activiteiten, zoals minisupermarkten en souvenirwinkels, is gebleken dat de binnenstad veel ondernemers aantrekt. Er is dan ook geen vrees voor blijvende leegstand als gevolg van het verbod.

13. Ook gaat het verbod niet verder dan nodig. De Afdeling overweegt dat het gebruikswijzigingsverbod geldt in een beperkt gebied, niet alle detailhandel verbiedt en bestaande toeristenwinkels niet verbiedt. Bovendien is geen sprake van een algeheel verbod omdat bij omgevingsvergunning van het verbod kan worden afgeweken. Die omgevingsvergunning kan slechts worden geweigerd indien het afwijken van het verbod naar het oordeel van het college leidt tot een onevenwichtig aanbod. Tegen een beslissing van het college staan vervolgens rechtsmiddelen open, zodat een bestuursrechter hierover kan oordelen. Dat de bestuursrechter terughoudend zal toetsen omdat het college een discretionaire bevoegdheid heeft, vindt de Afdeling niet van belang. ACC had nog naar voren gebracht dat het college nooit vergunning zal verlenen. De Afdeling acht dit niet aannemelijk gemaakt. Bij dit laatste oordeel is wel een kanttekening te plaatsen: de gemeente Amsterdam lijkt allesbehalve happig om een dergelijke vergunning te verlenen. Het is jammer dat de Afdeling die praktische realiteit niet in haar oordeel betrokken heeft.

14. Tot slot had het college de doelstelling van het tegengaan van monocultuur niet met minder beperkende maatregelen, zoals openbare voorbereiding van het voorbereidingsbesluit of een overgangsregeling, kunnen bereiken, aldus de Afdeling. Er was namelijk geen minder beperkende maatregel voorhanden om een bevrozing van gebruikswijzigingen te bewerkstelligen. Het gebruikswijzigingsverbod uit het voorbereidingsbesluit blijft dan ook overeind.

15. Toch mag de winkel van ACC, die in afwachting van de uitspraak van de Afdeling open mocht blijven, nu definitief open blijven. De Afdeling oordeelt namelijk dat het gebruikswijzigingsverbod in het concrete geval van ACC onevenredig is als bedoeld in artikel 3:4 lid 2 van de Awb. Hierbij betreft de Afdeling de voorbereidingswerkzaamheden die ACC heeft verricht en de kosten die zij al had gemaakt, bijvoorbeeld aan huur, bouwmaterialen en kazen voordat het voorbereidingsbesluit bekend werd gemaakt. Daarnaast oordeelt de Afdeling dat de voorbereidingen voor de nieuwe winkel van ACC in dit geval hebben plaatsgevonden met het uitdrukkelijke medeweten van het college. De Afdeling baseert dit oordeel op het feit dat ACC op 22 augustus 2017 een vergunning had aangevraagd voor het aanbrengen van de voor haar winkelformule gebruikelijke gevelreclame en dat deze vergunning, na aanvulling van de aanvraag en een op verzoek van het college doorgevoerde aanpassing in het project, op 6 oktober is verleend.

16. De waarde die de Afdeling hecht aan deze reclamevergunning is enigszins verrassend, immers: de verlening van de reclamevergunning houdt geen planologische toestemming in om de kaaswinkel te mogen openen. De Afdeling lijkt de verlening van deze vergunning vooral te gebruiken om vast te stellen dat het college ervan op de hoogte was dat ACC het pand als toeristenwinkel in gebruik zou gaan nemen. Wellicht dat de Afdeling vindt dat het college, gelet op deze bekendheid, extra zorgvuldigheid aan de dag had dienen te leggen in het handhavingstraject.

17. Alle omstandigheden tezamen maken naar het oordeel van de Afdeling dat ACC onevenredig wordt benadeeld ten opzichte van andere ondernemers. Omdat de enkele aanwezigheid van de winkel van ACC in relatie tot het totale aantal bestaande toeristenwinkels in het centrumgebied het behalen van de nagestreefde diversiteit niet in de weg zal staan, is toepassing van het gebruikswijzigingsverbod ten aanzien van ACC op deze specifieke locatie onevenredig. Het gebruikswijzigingsverbod had dus buiten toepassing gelaten moeten worden en het college was niet bevoegd tot handhavend optreden.